

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Bc. Petrou Kořínkovou v právní věci

žalobců:

- a) [redacted], narozená dne [redacted],
b) [redacted], narozený dne [redacted],
oba bytem [redacted],
oba právně zastoupené JUDr. Jakubem Hlínou, advokátem,
se sídlem Plaská 614/10, 150 00 Praha 5 - Malá Strana,

proti
žalované:

STINGO s.r.o., IČ 60066164,
se sídlem Hradební 398/1, 370 01 České Budějovice,
právně zastoupené JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem,
se sídlem Krajinská 224/37, 370 01 České Budějovice,

o určení výše nájemného,

takto:

- I. Žaloba na určení, že žalované se dnem, kdy byl podán soudu návrh na určení výše nájemného nemovitosti - pozemku s parc. č. [redacted], zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba s č. p. [redacted] a dále zahrady s parc. č. [redacted], vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted], pro k. ú. [redacted], LV č. [redacted] určuje roční nájemné ve výši 1 754 080 Kč, kdy nájemné je stanoveno jako 1/12 tj. 146 173,33 Kč, které je hrazeno měsíčně předem, **se zamítá.**
- II. Žaloba na určení, že žalovaná je povinna doplatit nedoplatek na nájemném ode dne podání tohoto návrhu na určení nájemného, které je v místě a čase obvyklé, až do dne právní moci tohoto rozsudku a to do 15 dní od právní moci rozsudku, **se zamítá.**

- III. Žalobci **jsou povinni** společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 244 807 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u nadepsaného soudu dne 24. 5. 2019 se žalobci domáhali, aby soud určil, že žalované se dnem, kdy byl podán u soudu návrh na určení výše nájemného nemovitosti – pozemku s parc. č. ■■■■ – zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba s č. p. ■■■■ a dále zahrady s parc. č. ■■■■, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro ■■■■, Katastrální pracoviště ■■■■, pro k. ú. ■■■■, LV č. ■■■■ určuje roční nájemné ve výši 1 754 080 Kč, kdy nájemné je stanoveno jako 1/12, to je 146 173,33 Kč, které je hrazeno měsíčně předem, dále, aby soud žalované uložil povinnost doplatit nedoplatek na nájemném ode dne podání tohoto návrhu na určení nájemného, které je v místě a čase obvyklé, až do dne právní moci vydaného rozsudku, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Svůj návrh žalobci odůvodnili tím, že žalovaná dne 11. 1. 2007 uzavřela s paní ■■■■, narozenou dne ■■■■, matkou obou žalobců, smlouvu o nájmu, která založila oprávnění žalované užívat výlučně výše specifikovanou nemovitost za účelem zajištění bydlení a komerčního využití nebytových prostor žalovanou, přičemž nájemní vztah byl uzavřen na dobu 42 let, tedy do 11. 1. 2049. Právní mocí usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2012 ve věci projednání dědictví po zůstavitelce paní ■■■■, č. j. 16 D 285/2012 – 48 a s účinky darovací smlouvy ze dne 20. 11. 2012 do uvedeného právního vztahu založeného smlouvou o nájmu a do postavení pronajímatelů vstoupili žalobci, neboť bylo založeno jejich spoluvlastnické právo k předmětné nemovitosti. Na základě článku X. smlouvy o nájmu činí nájemné počínaje 1. 1. 2009, tedy od 1. ledna roku následujícího po nabytí kolaudačního rozhodnutí, přičemž kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 6. 2008, částku ve výši 500 000 Kč ročně, když nájemné bylo stanoveno jako 1/12, tedy ve výši 41 666,67 Kč a má být hrazeno žalovanou měsíčně předem. S ohledem na to, že výše nájemného byla stanovena dnem uzavření smlouvy o nájmu, tedy více než 12 let před podáním žaloby, žalobci tuto výši nájemného objektivně nepovažují za tržní ani za přiměřenou s ohledem k potenciální využitelnosti nemovitosti, a proto dne 18. 2. 2019 zaslali žalované návrh na zvýšení nájemného v intencích ustanovení § 2249 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Návrh na zvýšení nájemného splňoval veškeré zákonné předpoklady pro zvýšení nájemného o zákonných 20 %. Návrh na zvýšení nájemného byl žalované doručen dne 25. 2. 2019. Žalobci dospěli k závěru, že dle snadno ověřitelných kritérií je výše obvyklého nájemného pro nemovitost, kterou žalovaná užívá, částka 2 200 Kč/m²/rok, když tato výše obvyklého nájemného byla určena v souladu s nařízením vlády č. 453/2013 Sb., o stanovení podrobností a postupu pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě. Žalobci mají za to, že zvýšení nájemného je možné navrhnout v souladu s ustanovením § 2249 občanského zákoníku, neboť nájemné v posledních 12 měsících zvýšené nebylo, nebylo tomu tak ani v uplynulých 3 letech, ani se tak nestalo v období po uzavření smlouvy, tedy po 11. 1. 2007. Žalobci proto ve společném návrhu na zvýšení nájemného žalované navrhli zvýšení nájemného za užívání předmětné nemovitosti na částku 600 000 Kč/rok, přičemž nájemné by bylo stejně jako ve smlouvě o nájmu stanoveno jako 1/12, tedy ve výši 50 000 Kč/měsíc, jenž představuje zvýšení o zákonných 20 %. Právní zástupce žalované k návrhu žalobců sdělil, že žalovaná nepovažuje jejich výzvu za legitimní, avšak k této odpovědi nebyla přiložena plná moc právního zástupce, která byla předložena následně spolu s vyjádřením právního zástupce žalované ze dne 2. 4. 2019, ve kterém bylo opětovně uvedeno, že žalovaná se zvýšením nájemného nesouhlasí. Žalovaná opakovaně návrh na zvýšení nájemného výslovně odmítá, rezolutně s ním nesouhlasí a nepovažuje jej za legitimní. Žalobci proto mají důvodně za to, že nedojde k navýšení nájemného vzájemnou dohodou, a proto využívají svého zákonného práva, když byly splněny všechny zákonné předpoklady ustanovení § 2249 občanského zákoníku, neboť žalobci učinili návrh na zvýšení nájemného, žalovaná návrh na zvýšení nájemného

nepřijala ve lhůtě 2 měsíců od doručení návrhu na zvýšení nájemného ze dne 18. 2. 2019, když návrh jako takový byl opakovaně žalovanou odmítnut a lhůta 3 měsíců po uplynutí lhůty 2 měsíců od dojití návrhu na zvýšení nájemného pro podání návrhu na určení výše nájemného u příslušného soudu je zachována. Žalobci rovněž nechali zpracovat znalecký posudek, podle kterého celková výše nájemného činí 1 754 080 Kč ročně.

2. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2019 uvedla, že dům, který je předmětem nájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2007, byl naposledy v podstatě rekonstruován souhlasem se změnou v užívání stavby Stavebního úřadu Magistrátu města České Budějovice, č. j. SÚ/14733/2007 ze dne 19. 11. 2007 tak, že v domě se nacházejí pouze nebytové prostory. Tato skutečnost musí být žalobcům známa, neboť odkazované rozhodnutí bylo doručeno rovněž právní předchůdkyni žalobců, a skutečnost, že v domě se nacházejí pouze nebytové prostory, vyplývá rovněž ze znaleckého posudku, který si žalobci nechali zpracovat. V letech 1999 až 2007 proběhla celková rekonstrukce domu a jeho stavební rozšíření a úpravy do současné podoby, a to nákladem vyšším než 10 000 000 Kč. S ohledem na výši této investice, kterou plně hradila žalovaná, pak bylo dohodnuto i nájemné, respektive jeho výše zohledňující provedenou investici. K odkazovanému ustanovení § 2249 občanského zákoníku žalovaná uvedla, že příslušná část občanského zákoníku, respektive jeho pododdíl, upravuje nájem bytu a nájem domu (domu k bydlení), proto nelze odkazovanou právní úpravu použít na shora popsany předmět nájmu, když se v domě nenachází žádný byt, ani dům neslouží k bydlení. Nařízení vlády č. 453/2013 Sb. jednoznačně stanovuje okruh nemovitostí, na které se ustanovení § 2249 občanského zákoníku vztahuje, a to tak, že účelem nájmu je zajištění bytových potřeb. Žalovaná proto dopisem ze dne 6. 3. 2019 žalobcům sdělila, že jejich návrh na zvýšení nájemného nepovažuje za legitimní. Nabízela však žalobcům společně jednání dopisem ze dne 6. 3. 2019 a ze dne 30. 4. 2019. Žalobci však na tyto výzvy žalované nijak nereagovali. Z uvedených důvodů proto žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
3. Ve svém vyjádření ze dne 30. 7. 2019 žalobci uvedli, že článek I. nájemní smlouvy uvádí, že nemovitost je pronajímána ke komerčním, ale zejména k bytovým potřebám, rovněž článek IV. odst. 2 nájemní smlouvy uvádí, že předmět nájmu bude při jeho užívání sloužit zejména jako prodejny, administrativní prostory a bytové prostory. Žalobci rovněž odkázali na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 544/2000, ve kterém Ústavní soud vyslovil názor, že pokud to nezpůsobí zvýšené zatížení pro byt nebo dům, může nájemce v bytě nebo v domě pracovat a podnikat nebo v bytě či domě může být sídlo právnické osoby. K argumentaci žalované ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu žalobci uvedli, že nebyla stanovena změna účelu využití bytového domu jako celku, když nemovitost je opakovaně označována Magistrátem města České Budějovice jako bytový dům.
4. Ve svém vyjádření ze dne 28. 4. 2021 žalobci dále uvedli, že na právní skutečnosti a kvalifikaci nemění nic ani stavební povolení, ke kterému se váže kolaudační rozhodnutí, jelikož uvedené se týká jen přízemí. V žádném případě se nejedná o souhlas a změnu účelu a předmětu užívání celé nemovitosti, tedy 1. až 4. nadzemního podlaží, ale jen a výhradně přístavby 1. nadzemního podlaží. Žalovaná tedy bez souhlasu neoprávněně změnila podstatným způsobem účel a předmět smlouvy o nájmu a nemovitost užívá jen jako podnájem nebytových prostor třetím osobám, tedy v rozporu se smlouvou o nájmu. Ze svého nepoctivého jednání žalovaná těží ve svém jednání před soudem, když namítá nemožnost aplikace ustanovení § 2249 občanského zákoníku z důvodu toho, že v tuto chvíli se v nemovitosti nenachází žádné bytové jednotky, které by mohly naplňovat účel a předmět sjednané smlouvy o nájmu. Sjednaný účel a předmět užívání nemovitosti má bezmezně kopírovat účel vymezený smlouvou o nájmu. Žalobci rovněž zdůraznili, že z listu vlastnictví č. [REDAKCE] je zřejmé, že žalovanou provedená rekonstrukce prvního nadzemního podlaží se nikterak nedotkla ani nezměnila právní způsob využití této nemovitosti, byť žalovaná neoprávněně nemovitost užívá v rozporu se smlouvou o nájmu pouze pro podnájem nebytových prostor.

5. Ve svém vyjádření ze dne 30. 4. 2021 žalovaná uvedla, že již původní smlouva uvažovala o využití nemovitosti žalovanou zejména k podnájmu nebytových prostor třetím subjektům. V tomto duchu byla uzavřena i smlouva ze dne 11. 1. 2007, kde je v článku IV. jasně vymezen účel nájmu. Snaha žalobců tento účel zkreslovat, zužovat a akcentovat jen takzvanou doplňkovou část je tedy v rozporu s původním záměrem. K argumentaci žalobců zápisem v katastru nemovitostí žalovaná uvedla, že se jedná o věc výsostně vlastnickou, a proto nelze neupravený zápis v katastru nemovitostí ohledně charakteru účelu domu klást k tíži žalované. Žalovaná i nadále setrvala na argumentaci, že uplatňované ustanovení § 2249 občanského zákoníku se týká pouze bytů.
6. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu:
7. Rozhodné skutečnosti ohledně vlastnictví předmětné nemovitosti, které měly být prokazovány darovací smlouvou, smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 20. 11. 2012 a usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2012 č. j. 16 D 285/2012 – 48, učinily strany nespornými a na provedení navržených důkazů nadále netrvaly. Soud má proto za nesporné, že žalobci jsou vlastníky předmětné nemovitosti.
8. Ze smlouvy o nájmu ze dne 11. 1. 2007 soud zjistil, že právní předchůdkyně žalobců, paní [REDAKCE], narozená dne [REDAKCE], jako pronajímatel, a žalovaná jako nájemce uzavřely smlouvu o nájmu nemovitosti specifikované ve výroku I. tohoto rozhodnutí, když v článku I. této smlouvy jako účel smlouvy uvedli zejména zajištění bydlení a komerčního využití nebytových prostor nájemcem. V článku IV. byl sjednán účel nájmu jako užívání předmětu nájmu zejména k podnikatelské činnosti nájemce, když předmět nájmu při jeho užívání má sloužit zejména jako prodejny, administrativní prostory a bytové prostory. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to na dobu 42 let, tedy do 11. 1. 2049. Nájemné bylo sjednáno ve výši 500 000 Kč za celý předmět nájmu a rok od 1. ledna roku následujícího po nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí na přístavbu (článek IX.).
9. Z výpisu z katastru nemovitostí ve stavu ke dni 24. 5. 2019 LV č. 1549 bylo zjištěno, že žalobci jsou vlastníky předmětné nemovitosti. Žalované k předmětné nemovitosti svědčí předkupní právo s právními účinky vkladu ke dni 22. 1. 1999.
10. Z kolaudačního souhlasu s užíváním stavby vydaného Magistrátem města České Budějovice – Stavební úřad dne 27. 6. 2008 soud zjistil, že žalované byl vydán kolaudační souhlas na přístavbu a stavební úpravy bytového domu č. p. [REDAKCE], [REDAKCE] – zahrnující první nadzemní podlaží za účelem rozšíření prodejních prostor se sociálním zázemím, včetně výtahu. Kolaudační rozhodnutí bylo zasláno rovněž právní předchůdkyni žalobců.
11. Z detailní informace k zásilkám bylo zjištěno, že zásilka RR8535828348CZ byla dodána dne 25. 2. 2019.
12. Z návrhu na zvýšení nájemného ze dne 30. 4. 2019 právního zástupce žalované soud zjistil, že žalovaná vyslovila svůj nesouhlas se zvýšením nájemného dle návrhu žalobců a vyslovila zájem o řešení věci jednáním.
13. Z návrhu na zvýšení nájemného dle ustanovení § 2249 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění právního zástupce žalobců ze dne 18. 2. 2019 soud zjistil, že žalobci sdělili žalované, že výši obvyklého nájemného pro nemovitost, kterou žalovaná užívá, činí dle jejich názoru 2 200 Kč/m²/rok, když tato výše obvyklého nájemného byla určena v souladu s nařízením vlády č. 453/2013 Sb. Srovnatelné nájemné obvykle v daném místě a čase je přinejmenším třikrát vyšší, než které bylo nájemci, tedy žalované, stanoveno předmětnou smlouvou o nájmu ze dne 11. 1. 2007. Žalobci proto navrhli, aby bylo nájemné navýšeno na částku 600 000 Kč ročně, přičemž nájemné by bylo opětovně stanoveno jako 1/12, tedy ve výši 50 000 Kč/měsíc, jenž představuje zvýšení o zákonných 20 %.

14. Ze souhlasu se změnou v užívání stavby vydaného Magistrátem města České Budějovice – Stavebním úřadem dne 19. 11. 2007 soud zjistil, že Stavební úřad České Budějovice vyslovil souhlas se změnou užívání stavby stávajícího bytu ve 4. nadzemním podlaží předmětného bytového domu na kancelářské prostory se zázemím. Žalovaná v řízení vystupovala jako zplnomocněný zástupce vlastníka stavby, právní předchůdkyně žalobců, paní [REDACTED].
15. Z písemného vyhotovení znaleckého posudku č. 4901-1/2019 vypracovaného Ing. Zdeňkem Kubískou dne 3. 1. 2019 soud zjistil, že obvyklá cena nájemného nebytových prostor v objektu spoluvlastníků paní [REDACTED] a pana [REDACTED] č. p. [REDACTED] byla znalcem stanovena ve výši 1 754 080 Kč ročně.
16. Návrhy na provedení důkazu projektem ke stavebnímu řízení ze dne 24. 1. 2008, rozhodnutím Úřadu města České Budějovice ze dne 29. 7. 1998 a kolaudačními rozhodnutími ze dne 25. 8. 1999, 29. 9. 1999 a 16. 6. 2000 soud zamítl, neboť by provedení těchto důkazů nevedlo ke zjištění, která by byla nezbytná pro posouzení otázky aplikovatelnosti ustanovení § 2249 občanského zákoníku na předmětný nájemný vztah účastníků.
17. Podle ustanovení § 663 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný do 31.12.2013, nájemní smlouvou pronajímatel přenechává za úplaty nájemci věc, aby ji dočasně (ve sjednané době) užíval nebo z ní bral i užitky.
18. Podle ustanovení § 3074 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nájem se řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když ke vzniku nájmu došlo před tímto dnem; vznik nájmu, jakož i práva a povinnosti vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních předpisů. To neplatí pro nájem movité věci ani pro pacht.
19. Podle ustanovení § 2249 odst. 1 občanského zákoníku neujednají-li si strany zvyšování nájemného nebo nevyloučí-li zvyšování nájemného výslovně, může pronajímatel v písemné formě navrhnout nájemci zvýšení nájemného až do výše srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě, pokud navržené zvýšení spolu s tím, k němuž již došlo v posledních 3 letech, nebude vyšší, než dvacet procent. K návrhu učiněnému dříve než po uplynutí dvanácti měsíců, v nichž nájemné nebylo zvýšeno, nebo který neobsahuje výši nájemného a nedokládá splnění podmínek podle tohoto ustanovení, se nepřihlíží.
20. Podle ustanovení § 2235 odst. 1 občanského zákoníku, zavazuje-li nájemní smlouva pronajímatele přenechat nájemci k zajištění bytových potřeb nájemce a popřípadě i členů jeho domácnosti byt nebo dům, který je předmětem nájmu, nepřihlíží se k ujednáním zkracujícím nájemcova práva podle ustanovení tohoto pododdílu.
21. Po právní stránce soud věc hodnotil dle ustanovení § 2249 občanského zákoníku, neboť dle ustanovení § 3074 občanského zákoníku se toto ustanovení použije i pro nájemní vztahy vzniklé před nabytím účinnosti tohoto zákona. Na nájemní vztah vzniklý přede dnem 1.1.2014, jak tomu bylo v případě posuzovaného nájemního vztahu, by tedy ustanovení § 2249 občanského zákoníku bylo obecně aplikovatelné. V projednávané věci byla dne 11.1.2007 uzavřena smlouva o nájmu, a to mezi právní předchůdkyní žalobců jako pronajímatelem a žalovanou, právnickou osobou, jako nájemcem. Účelem nájmu bylo sjednáno užívání předmětu nájmu zejména k podnikatelské činnosti nájemce, když předmět nájmu měl sloužit zejména jako prodejny, administrativní prostory a bytové prostory. Navzdory široké argumentaci stran ve vztahu k otázce bytových či nebytových prostor se soud nejprve musel zabývat otázkou přípustnosti uzavření smlouvy o nájmu bytu právnickou osobou ve smyslu zajištění bytové potřeby jako jedné ze základních lidských potřeb. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 10. 2006 sp. zn. 26 Cdo 1973/2006) v tomto směru soud uzavírá, že potřebu bydlení může mít pouze fyzická osoba, nikoli osoba právnická. Ustanovení § 2249 občanského zákoníku je však zvláštním ustanovením vztahujícím se pouze

k nájmu bytu či domu, jak vyplývá ze systematického zařazení tohoto ustanovení v rámci pododdílu 2, když z úvodního ustanovení § 2235 tohoto pododdílu občanského zákoníku se podává, že nájemní vztah zde upravený má sloužit k zajištění bytových potřeb nájemce. Jak soud již uvedl, u právnické osoby nelze uvažovat o potřebě bytu k uspokojení potřeby bydlení jí samotné, když právnická osoba takovou potřebu ze své podstaty nemá a ani mít nemůže. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že ze smluvních ujednání předložené nájemní smlouvy je zřejmé, že účelem nájmu bylo využití předmětu nájmu zejména k podnikatelské činnosti, která však nevylučuje ani případné využití prostor jako např. služebního bytu, když v takovém případě by nebylo možné poskytnout takovému nájemnímu vztahu ochranu, kterou při nájmu bytu zákon poskytuje fyzické osobě. Ať už by nájemní vztah vzešlý z předložené nájemní smlouvy byl obecným nájmem či nájmem prostor sloužících k podnikání, v obou případech je vyloučeno použití ustanovení § 2249 občanského zákoníku pro takový nájemní vztah. Žalobou uplatněný nárok tak nemá oporu ani ve smluvních ujednáních ani v zákonných ustanoveních, a proto soud žalobu z výše uvedených důvodů jako nedůvodnou zamítl.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě ustanovení § 142 o.s.ř. podle úspěchu účastníků ve věci tak, že právo na náhradu nákladů řízení má procesně plně úspěšná žalovaná. Náhrada nákladů řízení představuje náklady právního zastoupení žalované advokátem za 6 úkonů právní služby (převzetí věci, písemné vyjádření ve věci samé ze dne 10.6.2019, 30.4.2021, účast na jednání soudu dne 2.9.2019, 8.4.2021 a 9.11.2021) po 33 420 Kč/ 1 úkon právní služby dle ustanovení § 7 bodu 6 advokátního tarifu (vypočteno dle ustanovení § 8 odst. 2 advokátního tarifu ze základu ve výši 6 270 400 Kč představujícího pětinasobek částky 1 254 080 Kč, která je rozdílem mezi žalobou uplatněnou výší nájemného a nájemného ve výši 500 000 Kč ročně stanoveného nájemní smlouvou), celkem tedy 200 520 Kč, dále 6 paušálních náhrad nákladů po 300 Kč/1 úkon právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, celkem 1 800 Kč. Náhrada je navýšena o DPH ve výši 21 %, když právní zástupce žalované osvědčil, že je plátcem této daně. Celkem byla žalované přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 244 807 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nebudou-li povinnosti tímto rozsudkem uložené řádně, včas a dobrovolně splněny, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

České Budějovice 9. listopadu 2021

Mgr. Bc. Petra Kořínková, v. r.
samosoudkyně